

Arrest

nr. 227 966 van 24 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 juni 2019.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

2. Verzoekers –eerste verzoeker H.M.B., diens echtgenote en tweede verzoekster H.S. en hun zoon derde verzoeker H. Moe(...)-, dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

3.1. In het kader van verzoekers' vorig, eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal op 27 juni 2018 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In de beslissingen in hoofde van verzoeker H.M.B. en verzoekster H.S. genomen, werd door de commissaris-generaal vastgesteld en geoordeeld dat aan het door hen ingeroepen vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht, waardoor hun verklaarde vrees voor de ex-man van verzoekster en haar familie eveneens ongeloofwaardig is. Tevens werd vastgesteld dat zij niet voldaan hebben aan hun plicht tot medewerking, daar geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen omtrent hun verblijf in Pakistan en er ernstige twijfels zijn over hun langdurig verblijf in Iran. Verzoekers maken immers, zo werd geoordeeld, niet aannemelijk dat zij 5 jaar in Pakistan hebben gewoond en er zijn eveneens ernstige twijfels dat zij meer dan 10 jaar onafgebroken in Iran zouden hebben verbleven. Ze bieden, aldus de commissaris-generaal, geen zicht op hun werkelijke verblijfplaatsen in de jaren voor hun komst naar België. Tevens werden er vragen gesteld bij verzoekers' verklaringen omtrent hun werkelijk familiaal netwerk in Kabul.

In de weigeringsbeslissing ten aanzien van hun zoon, verzoeker H. Moe(...), genomen, wordt geoordeeld dat hij, net als zijn ouders, niet voldaan heeft aan zijn plicht tot medewerking. Er werd o.a. vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen sinds vierjarige leeftijd in de stad Esfahan in Iran te hebben verbleven. Volgens de commissaris-generaal vertelt verzoeker niet de waarheid over waar hij heeft verbleven voor zijn komst naar België.

Verzoekers gingen niet in beroep tegen die beslissingen waardoor deze definitief zijn geworden en als vaststaand dienen te worden beschouwd.

3.2. Ter ondersteuning van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming leggen verzoekers bijkomende en geheel andere, nieuwe verklaringen af. Verzoekers verklaren immers bij hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming te hebben gelogen over een aantal elementen, zoals aangaande de feiten waarop hun verzoek was gebaseerd en geven toe geen problemen te hebben gekend met verzoeksters ex-man. Ze passen hun verklaringen aan en stellen Afghanistan enkel en alleen te hebben verlaten omwille van het Talibanregime en de algemene veiligheidssituatie in Kabul. Tevens verklaren ze dat de zoon, verzoeker Moe(...), wiens echte naam Moh(...) B. zou zijn, in Kabul is geboren, dat ze slechts een maand in Pakistan hebben verbleven en in totaal 18 jaar in Iran hebben gewoond.

Ter staving van huidig volgend verzoek leggen verzoeker H.M.B. en verzoekster H.S. volgende documenten neer: hun Iraanse verblijfskaart, verzoekers werkvergunning, foto's van drie documenten met betrekking tot verzoekers zus, de Iraanse verblijfskaart van zijn broer en de enveloppe waarmee verzoekers oom zijn werkvergunning stuurde, foto's van twee documenten van verzoeksters broer, en verzoeksters medisch dossier.

Hun zoon, derde verzoeker H. Moe(...), legt op zijn beurt de volgende documenten neer: een Iraanse verblijfsvergunning, een Iraanse werkvergunning, Iraanse schooldocumenten, een vaccinatiekaart, drie foto's en kopieën van oude verblijfsvergunningen.

4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

5.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers' vorig, eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

5.2. Verzoekers geven –zich verontschuldigend voor hun eerdere leugens- in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming expliciet aan en toe bij hun vorig verzoek om internationale bescherming leugenachtige en bedrieglijke verklaringen te hebben afgelegd. Ze verklaren destijds een verzonnen relaas te hebben uiteengezet als reden waarom zij hun land van herkomst, Afghanistan, hebben verlaten.

Immers, waar zij bij hun vorig verzoek om internationale bescherming verklaarden Afghanistan te hebben verlaten omwille van de problemen met en vrees voor verzoeksters ex-man, verklaren verzoekers thans bij huidig volgend verzoek om internationale bescherming dat zij geen problemen hebben gekend met de ex van verzoekster.

Zo verklaarde eerste verzoeker H.M.B. tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 november 2018 in het kader van huidig volgend verzoek: "Voor ik met haar trouwde had ze een andere man. Haar ex-echtgenoot was een Mujahed maar ik heb met hem geen problemen gehad". Als werkelijke reden waarom zij dan wel Afghanistan ontvluchtten, lichtte hij toe dat "We hebben Afghanistan verlaten omdat Kabul onveilig werd. Er gebeurden veel raketaanvallen en vele onschuldige mensen werden gedood. We mochten niet meer werken en Taliban kwam aan de macht. We zijn gevlucht naar Iran. In Iran werden we slecht behandeld. We besloten om naar België te komen voor de toekomst van mijn kind. In Iran mocht hij niet naar school gaan en hadden we geen rechten" (Administratief dossier 2^e VIB eerste verzoeker, verklaring volgend verzoek d.d. 10 november 2018, vraag 15). Op de vraag wat hij vreest bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, antwoordde eerste verzoeker: "Ik heb niemand in Afghanistan. 21 jaar geleden hebben we Afghanistan verlaten en mijn zoon is in een hele andere maatschappij opgegroeid. Hij kan niet terug naar Afghanistan" (Ibid., vraag 18).

Ook verzoekster gaf tijdens haar gehoor op 10 november 2018 uitdrukkelijk aan eerder over het motief van hun vertrek uit Afghanistan te hebben gelogen. Toen vervolgens de vraag wel gesteld waarom zij dan vertrokken is, luidde haar antwoord als volgt: "Iedereen heeft Afghanistan verlaten omwille van het regime van Taliban. Ons leven was in gevaar" (administratief dossier 2^e VIB verzoekster, verklaring volgend verzoek d.d. 10 november 2018, vraag 15).

Hun zoon, derde verzoeker H. Moe(...), gaf op zijn beurt tijdens zijn verhoor, toen hem werd gevraagd waarom hij eerder loog over zijn geboortedatum- en plaats, volgende toelichting: "Iemand heeft ons motief van vertrek verzonnen en zei me dat ik niet mocht verklaren dat ik Afghanistan geboren ben. Hij zei ons ook dat we onze verblijfsvergunningen niet mochten tonen. Jullie zouden ons meteen terugsturen naar Afghanistan". Gevraagd wie deze persoon is, luidde zijn antwoord: "Hij is een Afghaan en verbleef in hetzelfde opvangcentrum. Ik ken zijn naam niet". Gevraagd wat hij dan vreest bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, stelde hij: "Ik heb niemand in Afghanistan. Ik ben opgegroeid in een andere cultuur en maatschappij. Ik kan niet terug naar Afghanistan." (administratief dossier, 2^e VIB derde verzoeker, verklaring volgend verzoek d.d. 10 november 2018, vraag 15 en 18).

5.3. Verzoekers, die verklaren Afghanistan inmiddels een twintigtal jaar geleden te hebben verlaten, beperken hun vrees ten aanzien van hun land van herkomst aldus louter tot de algemene veiligheidssituatie en de aanwezigheid van de taliban aldaar. Ze bevestigen dit thans in hun verzoekschrift, waarin o.a. wordt opgemerkt dat "Eerste verzoeker en tweede verzoekster verklaren beiden Afghanistan te hebben verlaten enkel en alleen omwille van het talibanregime en de algemene veiligheidssituatie in Kabul" (verzoekschrift, p. 9).

Echter, een dergelijke algemene verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in Afghanistan volstaat geenszins om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk persoonlijk (zullen) worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient immers in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier op voormelde algemene wijze, door louter zeer algemeen naar de situatie in hun land van herkomst te verwijzen, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

6. Wat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en in het bijzonder in Kabul betreft, verzoekers' regio van herkomst en de laatste verblijfplaats voor hun vertrek uit hun land van herkomst, waar zij allen zijn geboren en waar eerste verzoeker blijkens zijn verklaringen met zijn familie is opgegroeid, school heeft gelopen, als soldaat een deel van zijn legerdienst heeft volbracht en o.a. heeft gewerkt bij het ministerie van openbare gezondheid, stelt de Raad vast dat het administratief dossier geen recente informatie bevat omtrent de veiligheidssituatie in Kabul.

Het ontbreekt de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en de bestreden beslissingen dienen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd."

3.1. Verwerende partij heeft de veiligheidssituatie in Kabul geactualiseerd. Zij verwijst naar volgende informatie waarvan zij tevens de linken meegeeft om deze online te consulteren: (1) UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018; (2) EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation, december 2017, p. 1-74; (3) COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019; (4) EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update, mei 2018, p. 1-34; (5) EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation - juni 2019, p. 1-74; (6) EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2018, p. 1, 71-77, 83-84.

Verwerende partij stelt het volgende:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan houdt het CGVS rekening met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018.

Verweerder merkt hierbij op dat nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt

worden van een situatie van *_open combat_* of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van *_insurgents_* in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk *_collateral damage_* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen. Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partijen, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partijen afkomstig is. Gezien hun verklaringen met betrekking tot hun herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke *_compounds_*, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte

periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage_ onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjjiitische gemeenschap en _soft targets_ gelegen in sjjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile_ aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

Verwerende partij stelt nog dat verzoekende partijen geen geloofwaardige verklaringen aflegden in hun vorige verzoeken, zij hun verklaringen wijzigden en de stukken die zij voorleggen slechts een relatieve bewijswaarde hebben.

3.2. Verzoekende partijen repliceren dat de veiligheidssituatie in Kabul zeer slecht is. Zij leggen een aanvullende nota neer en stellen dat hun verblijf in Iran bevestigd wordt door een nieuw origineel stuk. Verzoekende partijen leggen bij hun volgend verzoek Iraanse verblijfsvergunningen neer en ook een Iraanse werkvergunning op naam van de zoon. Zij menen dat de CGVS hen had moeten ondervragen over de vele aspecten die nog altijd open blijven en wijzen erop dat de zoon M. eigenlijk M.B. heet. Verzoekende partijen zijn van mening dat de documenten die zij thans hebben neergelegd moeten onderzocht worden in het licht van hun verklaringen.

3.3.1. De Raad benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling verwacht wordt dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen de bevoegde instanties intentioneel hebben gepoogd te misleiden. De argumentatie zich te hebben gehouden aan slecht advies van anderen biedt hiertoe, zoals ook in de bestreden beslissingen te lezen valt, geen verschoning. De medewerkingsplicht vereist van verzoekende partijen dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. Het gegeven dat verzoekende partijen leugenachtige verklaringen hebben afgelegd belet op zich niet dat hun aanvraag verder wordt onderzocht.

In de bestreden beslissingen wordt op goede gronden vastgesteld dat de nieuwe verklaringen afgelegd door verzoekende partijen elke geloofwaardigheid ontberen en dat de documenten neergelegd door

verzoekende partijen deze vaststellingen niet in een nader daglicht plaatsen. Het louter verwijzen naar de door hen bijgebrachte documenten en het volharden in ongeloofwaardig bevonden verklaringen, vermag de aangaande vaststellingen niet te ontkrachten of weerleggen.

Verzoekende partijen leggen ter terechtzitting middels aanvullende nota een brief neer van het Iraans ministerie van Binnenlandse Zaken d.d. 8 januari 2019 waarin hun verblijf in Iran bevestigd wordt evenals de enveloppe waarin deze brief verzoekende partijen zou zijn toegezonden.

Aan deze brief hecht de Raad echter niet de minste bewijswaarde. Verzoekende partijen houden voor dat dit een origineel document betreft, doch uit nazicht ervan blijkt dit niet het geval te zijn. Gelet op de duidelijke zichtbaarheid van de randpixels van het embleem en de handtekening, is dit onmiskenbaar ingescand. De Raad hecht dan ook geen geloof aan de authenticiteit van deze brief.

Wat betreft de enveloppe, stelt de Raad vast dat hiermee enkel aangetoond wordt dat post is verstuurd vanuit Iran naar E.A. in België, niets meer en niets minder.

Waar verzoekende partijen menen dat het CGVS hen had moeten ondervragen over de vele aspecten die nog altijd open blijven, wijst de Raad erop dat *in casu* uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen heeft geregistreerd en van hen een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekende partijen in de gelegenheid gesteld werden nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partijen aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekende partijen wel degelijk werden gehoord en dat zij hun nieuwe elementen in het kader van hun huidig volgend verzoek op nuttige wijze naar voor konden brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun huidige verzoek werd aan verzoekende partijen verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van hun verklaringen aldaar na zou gaan of hun verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekende partijen voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partijen werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekende partijen waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Raad benadrukt dat het de taak van verzoekende partijen is om de verschillende elementen van hun relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft hierbij inderdaad een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoekende partijen aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoekende partijen aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Het is duidelijk uit het administratief dossier dat dit onderzoek terdege is gebeurd.

3.3.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, wijzigt de Raad zijn standpunt zoals opgenomen in voormelde beschikking gelet op de door het CGVS geactualiseerde veiligheidssituatie in Kabul.

Uit deze grondige analyse van de veiligheidssituatie gedaan door de commissaris-generaal blijkt dat, niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze tot de conclusie komt dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS